

Fronda Diecezar

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Abonamente

Țărâni cl. I	450 Lei
„ cl. II	400 Lei
„ cl. III	350 Lei
Sub clasă	300 Lei

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA
CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ

Publicații

Concursse protopopiate	1000 Lei
„ parohii cl. I	800 Lei
„ „ „ II	500 Lei
„ „ „ III	400 Lei
Diferite publicații cm. □	4 Lei

Conștiința creștină

Sunt demne de toată lauda acțiunile întreprinse pentru îndreptarea credincioșilor. Pentru apropierea lor de calea ce duce la izbăvire. Pentru dobândirea însași a izbăvirii cu un ceas mai de vreme.

Rânduirea „cercurilor culturale“, a șezătorilor și o seamă de reuniuni sau conveniri în scopul culturalizării lor constituie una din acțiunile cele mai potrivite. Fîndcă — desigur — culturalizarea implică o spiritualizare a omului, deci un pas hotărît în direcția scopului propus.

Cu toate acestea la momente mari cruciale, creștinul nostru dă dovada unei pregătiri sumare. El *cedează* în fața unei presiuni, *renunță* în fața unei amenințări, cu un cuvânt *dezertează* dinaintea obligațiilor ce-i impune calitatea lui de creștin.

Li lipsește aceea ce se numește conștiința de creștin.

Propriu zis conștiința este, dar într'o stare nedezvoltată, într'o stare primitivă.

Zadărnica este în asemenea caz toată truda noastră, o masă de creștini din aceștia e ca o masă de material mort. Nu-i creștinul de odinioară care mergea cu fruntea ridicată înaintea unui pericol, ca la urmă să se încunună cu coroana martirilor. Este, dimpotrivă un laș care sucomba la jumătatea drumului...

Trebuie, deci, găsită formula întăririi acestei conștiințe creștine.

Preoții zeloși, și sunt mulți preoți zeloși, să-și îndrepte privirea lor asupra creștinilor în masă, dar îndeosebi luată individual. Mântuitorul a pornit la drum numai cu douăsprezece oameni și i-au fost de ajuns. Acești douăsprezece să-i aibă fiecare preot și ei vor cuceri satul.

E un ideal, dar unul care se impune ca punct de plecare.

Creștinul a cărui conștiință este luminată, este tare, acela este ca o cetate ce nu *cedează* ușor. Pot bate vânturi, pot ataca vrăjmași, el rămâne *întru ale sale*, nebiruit.

Creștinul luminat, este o comoară de virtuți, este un far care atrage pe alții; un exemplu de demnitate care impune.

Câtă frumusețe morală! Câtă sănătate și vigoare nu-împrăstie în jurul său o asemenea conștiință!

Iată, acțiunea predicatorului, a învățătorului și în general a pastorului de suflete, spre aceasta trebuie să se îndrepteze întâi, formarea de conștiințe și întărirea lor.

E desigur o muncă dificilă, ca de laborator; dar trebuie să fie o muncă frumoasă, ce răsplătește însutit ostenele depuse!

Sfințirea bisericii din Fârlug

La hotarul Județului Severin cu Caraș, pe o lungime de peste 4 km., se află frunțașă comună, Fârlug. Locuitorii acestei comune, destul de înstăriți, conduși de oameni inimoși, au crezut că este timpul să-și ridice lăcașul de închinare la nivelul la care trebuie să fie această veche instituție de ordin spiritual și au pornit la lucru pentru renovarea bisericii lor. Rezultatul s'a putut vedea, căci acești credincioși, prin luptă asiduă, au trecut cu bine peste toate greutățile și ținta lor a fost atinsă. N'a întârziat să sosească și actul sfințirii bisericii lor, care s'a serbat într'un cadru solemn, Duminică în 5 Octomvrie a. c.

Sfințirea unei biserici este unul din cele mai rare și solemne acte bisericesti.

Pentru comuna Fârlug, ziua de 5 Octomvrie 1947 este cea mai importantă dată. În această zi, Arhiepiscopul pășește pentru a reda destinației locașul de închinare.

Prea Sfinția Sa Episcopul Veniamin, însoțit de consilierul referent Prot. Dr. Iacob Crețiu și de diaconul catedral Dimitrie Băloni în după masa zilei de Sâmbătă 4 Octomvrie a. c. părăsește Reședința pentru a împlini dorința credincioșilor din Fârlug.

Popasul peste noapte, Prea Sfinția Sa îl face în casa părintelui Alexandru Voștinariu din *Remetea-Pogănici*.

Încă în după masa acestei zile, cu foată oboseala călătoriei, Prea Sfinția Sa vizitează Sf. biserică din Remetea-Pogănici, biserică care nu mai poate cadra cu starea și așezarea de azi a comunei. Locul ei nu mai este a fi retrasă, ci în mijlocul comunei și de aceea, Prea Sfinția Sa dă toate invitațiunile necesare parohului locului, pentru împlinirea acestui plan și cu siguranță că glasul arhipăstorului va fi înțeles încă cu un ceas mai de vreme de către credincioșii acestei comune, pentru ca împreună cu autoritățile conducătoare, să imite cât mai curând praznicul comunei vecine, Fârlug.

În ajunul praznicului, la Fârlug se oficiază slujba priveghierii de către Preotul Gheorghe Ienciu și diaconul Dimi-

trie Grama, răspunsurile fiind date de către corul comunei.

Dimineața, comuna se află într'un adevărat freamăt. Pe buzele tuturor vezi zâmbetul fericirii și grija ca toate să iese cât mai bine. Casele sunt văruite iar geamurile împodobite cu covoare care de care mai alese. Călăreții se adună și pornesc spre marginea comunei, unde aveau să întâmpine pe înaltul oaspe.

La orele 9 a. m. Prea Sfinția Sa Episcopul Veniamin, însoțit de părintele consilier Păr. Prot. Dr. Iacob Crețiu și Alexandru Voștinariu, sosesc în comună.

La arcul de triumf, mulțimea credincioșilor așteaptă iar notarul comunei Dl. Lazăr Cucuruz și primarul Petru Oală, rostesc cuvântul de bineventare. După răspunsul Prea Sfinției Sale, Arhiepiscopul este însoțit de toți cei prezenți spre biserică. Aici, parohul locului, părintele Nicolae Popovici, întâmpină pe Stăpânul său cu crucea și cu evanghelia și face obișnuitul raport, arătând starea comunei și a bisericii, mulțumind tuturor ostentitorilor cari sau contribuit cu banul sau munca lor la înlăptuirea acestui deziderat. În deosebi, mulțumește Prea Sfinției Sale pentru osteneala luată de a veni la acest praznic.

Prea Sfinția Sa mulțumește părintelui pentru cuvintele și simțemintele exprimate și binecuvântând poporul, pășește la solemnitatea sfințirii bisericii.

După înconjurarea bisericii cu obișnuitele stări, se trece în biserică, unde se așează, după ceremonialul tipiconal sf. moaște, se unge sf. biserică cu sf. mir și se stropește cu apă sfințită.

Urmează sf. liturghie, pontificată de Prea Sfinția Sa, înconjurat de următorul sobor: Prot. Dr. Nicolae Iorgovan-Bocșa-Montană, Prot. Dr. Iacob Crețiu-consilier referent eparhial, preoții Petru Damșa-Duleu, Alexandru Voștinariu-Remetea-Pogănici, Ion Jurca-Ezeriș, Gheorghe Ienciu-Dezești, Rusalin Trica Valea mare-Pogăniș, Nicolae Popovici-Fârlug și diaconii Dimitrie Băloni, Dimitrie Grama și Cornel Temeș.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul bărbătesc al Societății Sf. Gheorghe din Fârlug, condus cu măiestrie de către țăranul Toma Adam, iar strana a fost pur-

tată de către cantorii din Fârlug, Dezești, Valeamare, Pogăniș, Remetea Pogăniș ș. a.

La priceasnă, Prea Sfinția Sa predică, talmăcind care e însemnătatea actului sfințirii bisericii și cari sunt datorințele credincioșilor ce decurg din aceasta. Predica este însoțită de istorioare și sfaturi cari au făcut ca cele peste 40 de minute să treacă pe neobservate. La sfârșitul predicii, Prea Sfinția Sa aduce laude vrednicului paroh, dirijorului corului și tuturor celor cari cu mult-putinul lor au contribuit la înfăptuirea acestui mare praznic.

În cadrul acestei Sf. Liturghii, s'a săvârșit hirotonirea întru preot a diaconului Dimitrie Grama, ales preot în Borlova și hirotonirea întru diacon a candidatului de preoție Corneliu Temeș din Buchini.

După terminarea sf. liturghii, Prea Sfinția Sa stropește cu apă sfințită întreaga mulțime, după care se îndreaptă înconjurat de asistență spre casa ospitalieră a părintelui unde se servește masa.

În drum, Prea Sfinția Sa împarte copiilor iconițe și cărți de rugăciune.

Printre cei prezenți la praznicul sfințirii bisericii din Fârlug au fost: Lazăr Cucuruz, notarul comunei, Petru Qală, primar, Dr. I. Brancus, Pr. gr. cat. Savu Mihalescu, Ștefan Dascălu-perceptor, Nicolae Ioaniță-dir. P. T. T., Toma Poșircă, șeful postului de jandarmi, Șter Gh. din partea P. C. R. din Lugoj, Ion Basarab-dir. școlar, înv. Dimitrie Știopu, înv. C. Știopu, Dl și D-na Dr. Dimitrie Novacescu din Caransebeș, înv. Marinescu, etc...

La masă ia cuvântul Prea Sfinția Sa, aducând laude părintelui Nicolae Popovici pentru osteneala depusă, laudă buna înțelegere ce există între cei doi parohi a bisericilor surori ort. rom. și gr. cat. și toastează pentru M. Sa Regele Mihai I, iar mulțimea entuziasmată întonează imnul regal.

Ia cuvântul apoi părintele consilier, Prot. Dr. Iacob Crețiu, referentul secției economice, care remarcă cu plăcere munca prodigioasă a părintelui Nicolae Popovici și îl asigură și pe mai departe de tot sprijinul său personal și al consiliului eparhial, pentru orice va mai întreprinde pentru orice va mai întreprinde pentru binele poporului dreptcredincios ce-l păstorește.

Privirile se îndreaptă spre Prea Sfinția Sa, elogiind munca și oboseala depusă, asigurându-l că preoțimea va fi întotdeauna alături și ridică paharul în sănătatea Prea Sfinției Sale.

La sfârșit ia cuvântul părintele Nicolae Popovici, care mulțumește călduros Prea Sfinției Sale că a dat răspuns invitației făcute, îl asigură că munca începută va fi dusă până la sfârșit și roagă ca bunul Dumnezeu să-i răsplătească munca și oboseala depusă ostinindu-se a veni și a le reda destinației locașul de închinare.

La orele 16³⁰, Prea Sfinția Sa și suita părăsește Fârlugul, îndreptându-se spre comuna *Satumic*, unde va săvârși vecernia.

Și aici ca și la Fârlug, în apropiere de sat, Prea Sfinția Sa este așteptat de călăreți, cari frumos încolonați însoțesc mașina până în marginea satului, unde primarul, din partea comunei politice, aduce cuvântul de bun sosit. Prea Sfinția Sa răspunde și binecuvântând poporul pornește în litie spre biserică.

Iu fața bisericii, preotul locului Lazăr întâmpină pe Prea Sfinția Sa cu crucea și evanghelia, făcând și un raport al bisericii. Prea Sfinția Sa răspunde cuvântului de bineventare și intră în biserică unde oficiază vecernia însoțit de următorul sobor: Prot. Dr. Aurel Mihaescu-Lugoj, Prot. Dr. Iacob Crețiu-cons. ref. eparhial, preoții: Gh. Biberea-Honorici, C. Suru-Herendesti, A. Lazăr-Satumic, B. Răduleanu-Lugoj, diac. P. Laețiu-Lugoj și D. Băloni-Caransebeș.

Răspunsurile sunt date de corul bărbătesc al comunei condus de cantorul bisericesc Alexandru.

La sfârșit Prea Sfinția Sa rostește o înălțătoare predică, încununată cu sfaturi și îndemnuri arhieresti.

După terminarea vecerniei, Prea Sfinția Sa împarte copiilor iconițe și cărți de rugăciuni și după o gustare în casa preotului Aurel Lazăr, Prea Sfinția Sa și suita părăsesc comuna Satumic, întorcându-se la Reședință.

D. B.

Să fiți unul către altul buni, miloși, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v'a iertat vouă în Hristos. (Efeseni 4, 32)

Biserica și iubirea ordinei în Stat

Când statul cere maximum de ordine, când, adică angajează conștiința cetățenească a supușilor săi la cea mai mare supunere, să ne aducem aminte de St. Ap. Pavel, care prin cuvintele: „*Luați seama ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu, pentruca nu cumva să dea lăstari vre o rădăcină otrăvitoare și să vă aducă turburare,*” a rezolvat definitiv și pentru toate statele în cuprinsul veacurilor, problema ordinii în stat.

Soluția aceasta fiind singura soluție creștină, înseamnă că numai în cadrul înțelegerii creștine se poate vorbi de adevărata ordine în Stat.

Chestiunea ordinii în Stat este o problemă de conștiință, care se rezolvă în cece este mai sublim în conștiință: *iubirea*. Fără iubire nu există ordine nicaeri, cu atâta mai vărtos în stat. Trebuie să iubesc statul, ca să-i dau consimțământul meu, ca să-l accepte conștiința mea, ca să-i ofer viața mea. Intre mine și stat; trebuie să existe legătura de filiațiune creștină; aceasta și pentru faptul că ceice conduc Statul, sunt — mereu în înțelegerea evanghelică — sacerdoți. Nu înzadar, Cezarul și imperatorul roman, era simultan și „pontifex maximus”. Intrepretarea teologiei bizantine a monarhismului a menținut această concepție, regele bizantin „bazilevsul” era și cap al Bisericii. În autocrațiile creștine răsăritene, monarhul era arhiereu nehirotônisit, păstrându-și dreptul să dispună de stat, așa cum putea dispune și de Biserică.

Funcția religioasă a monarhiei creștine era să transforme statul în realitatea creștină, în templu, în corp cu har, în Biserică. I se cere, prin urmare, sfințenie cât mai apropiată de cea a lui Hristos.

Ordinea în monarhia creștină se concepe ca o stare religioasă și raportul între cetățean și monarh, era raportul care există între enoriaș și arhiereu...

Numai cel ce iubeste statul, i se poate supune sincer și cu bucurie; dar mereu, cu condiția să știe, că statul nu este un trecător aparat de agresiune și nici proprietatea al oine știe cărui despot, *ci este creațiunea națiunii* pentru finalitățile ei mari și

misionare. Este forța morală care face două lucruri dintr'odată, sincretizează două funcțiuni în aparență contradictorii: nu lasă ca societatea să se transforme în infern și împinge pe oameni să se perfecționeze în vederea unei existențe sacre. În ultima analiză, statul face lucru religios, statul slujește religia, statul este supus lui Dumnezeu. Dela Dumnezeu pornește geneza lui și nici decum din zoologismul primitiv. (G. M. Ivanov).

Statul modern, chiar dacă nominal se prezintă ca stat creștin, își va putea realiza ordinea sa internă numai în măsura în care „rămâne în har” adică își păstrează substanța și scopurile sale sacre. Ce n'au făcut monarhiile și teocrațiile păgâne, în antichitate, să se mențină în statele în care ele au prosperat, realizând cu foc și fier cea mai „desăvârșită ordine” și totuși — au pierit din cauza dezordinii... Aceasta din pricină că nu au avut în corpul și ființa lor „elemente de har”, nu au avut pe Dumnezeu.

Pentruca vre'o rădăcină otrăvitoare „să nu dea lăstari și să aducă turburare” cum zice Apostolul, se cere ca tot omul „să rămână în harul lui Dumnezeu” de sus și până jos în societate și în națiune, pentru evitarea oricăror ostilități interne și ca o manifestare a iubirii naționale și a înfrățirii în Iisus.

Preot Ciurescu

Acel care a căutat odată pe Dumnezeu, sfârșește prin a-l găsi pretutindeni.

(Din „Insemnările” lui Vlahuță)

Răzbunarea cea mai crudă e atunci, amicul meu, când dușmanul recunoaște, că ești bun și el e rău.

Hașdeu

Iubirea de străini, să n'o uitați: că prin aceasta oarecarii neștiind au primit oaspeți pe îngeri. (Evrei 13, 12)

Fii ca o stâncă de care vin să se spargă valurile mării. Ea-i nemișcată, și-n preajma ei toată furia valurilor e neputincioasă. (Marc Aureliu: Cugotări asupra vieții)

Aspecte ale vieții omenești în raport cu știința și credința

Dacă în viața noastră nu de multe ori ne-am întrebat ce este știința în esența ei și ce este religionea sau credința spiritului omenească, încercând a le îngrădi în niște definiții reci și sarbade, din care sufletul nostru însetat de lumină și căldură nu ar reține mare lucru, apoi n'a existat nici o ființă omenească, ori cât de umilă i-ar fi obârșia, din coliba cea mai mizeră în care abea mai pâlpăie o farăma de viață necăjită, până în palatele de marmoră în care viața omenească pulsează din plin în strălucire de aur, care să nu se fi cutremurat fie la deslănțuirea uraganică a naturii, fie la descoperirile epocale ale minții omenești, sau care să nu fi rămas în urmă în nopțile senine cu puzderia de stele strălucitoare de pe cer, pe care fiecare din noi le-a văzut licărind din depărtări nemărginite și printre care ne-am căutat cu înfrigurare steaua călăuzitoare a destinelor vieții!

Dacă apoi începând cu cel mai fraged lăstar al vieții omenești, copilul cel cu mintea-i iscoditoare și cu chipu-i de inger nevinovat, și terminând cu bătrânul sfatos, albit de neaua spumoasă a anilor, n'au simțit nevoia unei definiții precise a înțelesului de știință în viața de toate zilele sau a noțiunii de credință sau de religione, cu explicarea amănunțită a tuturor începuturilor de credințe felurite, la popoarele stăpânitoare de pe întreaga suprafața a pământului, cu caracteristicile fiecărei religii în parte, apoi nici primul și nici al doilea n'au putut rămânea indiferenți la toate minunățiile naturii înconjurătoare și mai ales n'au încetat o clipă să se întrebe, „de unde venim și unde ne ducem”, pentru ca în cele din urmă sufletul lor să ingenuchie cu adâncă evlavie în fața măreței opere a universului și în fața tainelor de nepătruns ale Dumnezeirii.

A încerca totuși să definim știința, să spunem cu alte cuvinte ce înseamnă ea, ce se înțelege prin acest cuvânt, ce cuprinde în esență această noțiune, fără a ține seama de toate caracteristicile ei, ar însemna să facem un lucru pe jumătate, dacă nu vom arunca și o privire scurtă asupra domeniului în care știința acționează și ce face ea-i simțim roadele ei, bune sau rele, pline de lumină sau de întuneric.

Știința este un complex al spiritului omenească este tot ceea ce mintea omenească a născocit și a încercat vredată, dela începutul ei și până astăzi, pentru a pătrunde cât mai adânc în sferile de lumină ale tainelor ce ne-au înconjurat și ne înconjoară încă, spre a smulge farămi din scânteia divină a Creației, fie pentru a o pune în slujba de stăpânire a naturii, a tainelor ei, fie pentru a se apropia, ca o împăcare a propriei sale ființe, de Ziditorul tuturor văzutele și nevăzutele, de Acea supremă ființă, început al tuturor începuturilor, așa cum genialul poet al neamului nostru, Mihail Eminescu, a prins atât de luminos în frânturi de poezie chipul Celui nepătruns, Dumnezeirea:

„La început pe când ființă nu era, nici
neființă,
Pe când totul era lipsă de viață și voință,
Când nu s'ascundea nimica, deși tot era
ascuns,
Când pătruns de sine însuși, odihnea cel
nepătruns.“

Știința este cunoașterea integrală a tot ce ne înconjoară, a tot ceea ce se ține de vădit sau nevăzut, a tot ceea ce se poate simți ca existând în afară de noi sau în sferile înalte ale creației universale, ale înfințului.

Știința în sens restrâns este cunoașterea realității cu ajutorul rațiunii. Această cunoaștere însă nu se poate mărgini numai pe natura creată, la materie, cu alte cuvinte în noțiunea de știință nu este cuprinsă numai biologia sau fiziologia, geologia sau mineralogia, chimia sau fizica, fiecare mărginindu-se a studia și a cunoaște stări de ale materiei în strânsă legătură cu domeniul propriei sale specialități pe cale experimentală.

Ci știință este și filosofia, cu ajutorul căreia mintea noastră omenească încearcă să explice multe stări de îndoială ale spiritului omenească, care ies din domeniul practic al experimentării, precum știință este și teologia, studiul care se bazează pe rațional și apără adevărurile fundamentale ale Creștinismului: existența lui Dumnezeu, nemurirea sufletului și revelația divină.

Prin urmare obiectul științei propriu zise este nu numai realitatea creată material, adică acea realitate pe care o putem experimenta și pipăi cu toate simțurile cu care natura însăși ne-a înzestrat, ci este și realitatea spirituală, relativă sau absolută, în care rațiunea omenească afirmă adevăruri pe care nimic nu le poate dărâma, ele fiind evidente, de esență divină. Știința adevărată așa dar nu studiază numai materia moartă și vie concretă, adică aceea pe care o vezi și o simți acum, în timpul și spațiul prezent, ci și viața și materia situată în trecutul și în viitorul omenești. Realitatea aceasta științifică este mult mai complexă. Ea se întinde în trecutul, în prezentul și viitorul omenești, cuprinzând atât lumea văzută și concretă, pipăibilă, cât și pe cea supra naturală, care depășește simțurile noastre materiale.

Știința cea adevărată și deplină nu se oprește așa dar numai la simțuri, la experiențe, la încercări practice, și nici numai la rațiune, refuzând totul ce există dincolo de experiență, ci folosește și credința, acest nou element fundamental al existenței și al creației, trecând dincolo de simțuri și dincolo de lume, cu rezultatele cele mai sigure și pe toate cele mai prețioase.

Știința în totalitatea ei este prin urmare cunoștința sistematică a legilor ce cărmuiesc fenomenele lumii materiale și spirituale, folosind ca mijloace de cunoaștere a realității nu numai rațiunea, aceasta scânteie divină a minții omenești, ci și credința, rezămăntul spiritual al tuturor frământărilor și înălțărilor omenești, pentru a organiza viața omului aici pe pământ în deplină armonie cu voința supremă a Dumnezeirii.

Credința la oameni sau mai bine zis religiu-nea la popoare înscamnă în esență legătura tainică cu puterea supra naturală, cu spiritul călăuzitor al tuturor existențelor, al tuturor începuturilor, prin prosternarea umilă a omului în fața acelei inteligențe supreme, Dumnezeuirea, care a transformat haosul într'un univers organizat și a restabilit armonia în acest început care a luat naștere din puterea, din voința și din rațiunea de a fi a unui singur factor primord al:

„Fă prăpastie? genune? Fu noian întins de apă?
N'a fost lume pricepută și nici minte s'o priceapă,
Căci era un întuneric ca o mare fără rază,
Dar nici de văzut nu fuse și nici ochi care s'o
vază.

Umbra celor nefăcute nu'ncepuse-a se desface,
Și în sine împăcată stăpâna eterna pace...
Dar deodată-un punct se mișcă... Cel dintâi și
singur iată-
Cum din haos face mumă, iară el devine Tatăl
Punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba
spumii,
E stăpânul fără margini peste marginile lumii....”

Este viziunea titanică a genialului poet Mihail Eminescu, despre începuturile de viață, din lipsa de viață a unui haos; a unei neguri fără margini, care este El, Dumnezeu-Tatăl, ziditor și stăpânitor al lumii.

Dacă religiuinea sau credința la popoarele lumii acesteia n'a fost aceeași dela începuturile ei, dela apariția omului pe pământ, și dacă ea, credința și-a avut evoluția ei tragică în timp și în spațiu, determinată de cele mai zguduitoare revoluții spirituale sau materiale ale omenirii, în tot decursul milenarelor istorii ale vieții, cert este că deosebirea între diferitele religii este de grad și nu de esență, de grație și nu de evoluție și că prin urmare absolutul religiei este un dar al grației divine, după cum esențialul ei este un dar al revelației divine. Iar ca o încununare a acestor religii, Creștinismul spiritual este o religie absolută, întreagă și desăvârșită, pentru că în el a prisosit revărsarea grației divine.

Religia nu a fost un fenomen obținut pe cale naturală, ci pe cale de revelație divină, de aratare dela Dumnezeu la om, și de aceea fenomenul religios este peste tot același în ființa sa întunecată, iar manifestarea este universală.

Manifestarea spiritului omenesc însă, fața de toate religiunile și mai ales fața de creștinism, precum și atitudinile pe care le-au avut oamenii în grup sau în masă, sau chiar personalitățile singulare marcante din sânul diferitelor popoare, au dat naștere la ciocniri de multe ori violente, cu consecințe grave materiale sau spirituale pentru unele din ele, evidențiindu-le în mod magistral tot ce-au avut ele mai bun sau mai rău, dărâmand pe unele și ridicând pe altele, dar rămânând până la urmă în picioare, neclintită în adevărurile ei evidente, ca o stâncă de granit în fața naturii deslănțuite, în fața valurilor uriașe ale mărilor însu-

riate, durând peste veacuri, peste patimile crude ale omenirii și strălucind în toată splendoarea ei spirituală, ca o torță de lumină în întunericul dibuirilor omenesti către limanul ultim al izbăvirii omenesti: mântuirea!

(Va urma) **Ing. chim. Atanasiu Gheorghe**

Oastea Domnului

OASTEA DOMNULUI ILOVA. Adunarea anuală s'a ținut în 29 August a. c. Sf. Liturghie s'a oficiat de Păr. Paroh I. Coșaru și Ierom. Epifanie. Predica zilei a fost ținută de parohul I. Coșaru.

La program a luat parte și par. Z. Bâldea-Verciorova cu ostașii.

Au mai participat ostașii din com. Armeiș, Slatina, Petroșnița, Buchin, Verciorova, Turbul, etc.

OASTEA DOMNULUI BOGOLTIN și-a ținut adunarea în 7 Septembrie a. c. Serviciul divin a fost oficiat de pr. T. Grozăvescu, Ierom, Epifanie și Ierom. Valerian dela M. Mic.

Predica zilei a fost ținută de Ierom. Epifanie-Piatra Scrisă.

Programul Oastei s'a desfășurat în curtea Bisericii, la care au participat ostașii din Corneava, Globu-râu, Cornea, Cuptoare, Mehadica, etc. și mulți er dincioși din comună, însoțiți de intelectuali.

OASTEA DOMNULUI OBREJA Sâmbătă seara, 20 Septembrie, oaspiții au tras la casa animatorului acestei mișcări din Obreja, moș Vizanti Lungu, cântor cu 5 copii și gospodar vrednic.

O adunare a avut loc, în care s-au spus cuvinte brave de zidire sufletască de către mai mulți frați. Dl. I. Gr. Oprișan din București a stărnit asupra comandamentului Sf. Pavel „dacă a ajuns cineva la credință să caute să fie în frunte la fapte bune”, trecând prin fața lor multe pilde din câmpul misionar în care trăiește, căci dela 1 Aprilie 1947 este misionarul laic al Eparhiei Argeșului. Toate acestea l-a spus spre a întări nădejdea fraților că mai există în lume oameni buni, oameni de fapte vrednice, nu numai răutate cum se crede.

A doua zi a fost biserica plină de frați. Cei dintâi cari au venit, a fost echipa fraților ostași dela Caransebeș, cu Păr. Dobromirescu în frunte. A fost frumos momentul când ei au intrat în Casa Domnului (între Utrenie și Liturghie) și au ingenunchiat cu toți cântând „Doamne Impărate, înaintea Ta”.

Slujba Sf. Liturghii a fost oși iată frumos de Păr. Rădoi din Obreja și Păr. Dobromirescu din Caransebeș. Predica a făcut-o Părintele T. Dobromirescu apăsând asupra „lepădării de sine”.

După ce s'a anunțat programul de după prânz al Oașei, au mers cu toții — câteva sute în procesiune, cutrei steaguri, în frunte cu preoții, până la casa fratelui Vițanți Lungu, unde s'a făcut pomenirea eroilor și s'a făcut rugăciunea pentru masă. A urmat agapa creștinească. Toți au fost îndestulați. Nici cuvântul de zidire sufletească n'a lipsit cu acest prilej, când s'a făcut puternică chemare de legătură a ostașilor cu preoțimea, cu crărăia, cu Biserica noastră, care ne-a salvat întotdeauna Neamul.

La orele 2 a început, în Biserică, programul care s'a desfășurat în fața preoților, timp de două ceasuri.

Au fost de față frații din următoarele comune: Jdioara, Buchini, Borlova, Mărul, Mal, Var, Glimboca, Jena, Tincova, Ruieni, Iaz, Caransebeș și București.

Rând pe rând, au purtat cuvânt sănătos, îmburbător, frații delegați din Caransebeș (Profesorul Climescu), Jdioara, Rueni, Malu, Glimboca, Ticova, Obreja și I. Gr. Oprișan, care a îndreptat ochii spre „Căpetenia desăvârșirii”, spre Maica Domnului și spre Biserică, arătând cu pilde ce înseamnă a avea această legătură.

Părintele Rădoi a mulțumit călduros pentru această manifestație strălucită a ostașimii!

Apoi a urmat despărțirea fraților în cânlări și mulțumire pentru Domnul.

Adunarea dela Obreja a arătat că sufletele sunt ferbiși pentru Domnul; că dragostea pentru Biserică este puternică și că Biserica poate conta pe o gardă credincioasă.

OASTEA DOMNULUI SĂRĂZANI În ziua de 31 August a. c. a avut loc în parohia sărăzani o mare adunare creștinească cu concursul „Oastei Domnului” din loc și împrejurimi. Au sosit de cu seară lugojenii în grup, în frunte cu fr. Tr. Munteanu. Tot seara vin dela mănăstirea Vasiova Maicile: Tomaidă și Antonia, însoțite de Par, ieromon. I. Daminescu; mai vin și alți ostași din diferite sate. Seara se face Vecernia și Utrenia; la sfârșit urmează o cuvântare documentată, despre adevărata credință, a Păr. I. Daminescu. Dimineața se fac ciasurile și Liturghia în sobor de preoți: Daminescu, Săinuc — Bârna, Sobinc — Bolinești și Pr. P. Stamate din loc. La Liturghie predică Păr. Is. Daminescu despre însemnătatea Sf. Taine a Maslului. Intre timp sosesc frați și surori în grup cântând din satele: Lușoj, Bârna, Săceni, Bolinești, Sudriași, Jufani, Susani, Hauzești, Drăgșinești, Leucușești, Mănăstir, Bichigi, Lușojel, Criciova, Jdioara Cireșul, Balinț, Cutina etc. Unii vin cu drăpele cântând însoțiți și de alți credincioși ai sfintei noastre Biserici. Dela 12 și până la 13³⁰ se face sf. Maslu pentru bolnavi și ceilalți doritori. Imediat apoi se servește masa în comun. La orele 15 începe Vecernia apoi imediat adunarea propriu-zisă. Se începe cu „Impărate Ceresc”. Urmează deschiderea de Pr. P. Stamate. Cuvântă Tr. Munteanu, Fr. Savu — Bichigi, tânărul Andră-

șoiu — Balinț, Fr. Ioan Hungești, N. Marconescu — Săceni, fr. Cortolan — Jdioara, fr. Gheorghe din mănăstirea Bodrog. S'a remarcat cuvântarea tânărului student Andrășoiu — Balinț, care a dat o lecție bună tinerilor și bătrânilor, deasemenea și frumosele cântări ale maicelor. Adunarea a păstrat ca niciodată o exemplară ordine și se încheie de preotul local.

INFORMAȚII

Deschiderea anului școlar la Academia noastră teologică. În 5 Octomvrie a. c. s'a oficiat la catedră în cursul sf. Liturghii, chemarea Duhului sfânt de rectorul Academiei Dr. Zeno Munteanu și de profesorii Dr. M. Chialda și N. Corneanu.

După sfârșitul acestei slujbe la ora 12 a. m. membrii corpului profesoral și studenții Academiei s'au intrunit în sala festivă a Academiei, de față fiind și P. C. D. Dr. Marcu Bănescu ca delegat al Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Veniamin, care lipsea din localitate. Deschiderea anului școlar s'a făcut cu sfințirea apei mici, săvârșită de păr. prof. Dr. Gh. Cotoșman. A urmat cuvântarea rectorului Z. Munteanu despre sublimitatea tainei preoției, insistând deosebit asupra a două calități deopotrivă de necesare unui viitor preot: *vocația și educația profesională*. Încheie mulțumind Prea Sfinției Sale Păr. Episcop Veniamin și Ven. Cons. Eparhial pentru grija părintească ce au purtat-o întotdeauna și deosebit ne-o poartă în aceste timpuri deosebit de grele. — Cu acestea s'a dechis anul școlar 1947/8.

la cuvântul P. C. D. Dr. M. Bănescu consilier referent eparhial ca delegat al P. S. Sale care spune că P. Sf. Sa fiind împiedecat de obligațiuni arhieresti regretă că nu poate participa în persoană la deschiderea anului școlar, dar ne asigură că precum în trecut așa în prezent va arăta aceeași sollicitudine atât Academiei cât și Internatului teologic.

După terminarea solemnității deschiderii anului școlar urmează sfințirea localurilor Academiei și a internatului teologic prin păr. prof. Dr. Gh. Cotoșman.

PARTEA OFICIALĂ

Comunicat

Nr. 4451 B. 1947.

Se face cunoscut, că în Monitorul Oficial Nr. 223 din 27 Septemvrie a. c. a apărut Legea No. 225, pentru înființarea **Mitropoliei Banatului**, având ca sufragane Arhiepiscopia Timișorii și episcopia

Caransebeşului. Prin decretul regal No. 2006 din 10 Octombrie 1947, publicat în Monitorul Oficial Nr. 235 din 11 Octombrie 1947, I. P. S. Sa Arhiepiscopul Dr. Vasile Lazarescu, a fost confirmat Mitropolit al Banatului.

În ziua de 11 Octombrie, a. c., la palatul regal din Bucureşti, s'a făcut investitura I. P. S. Sale.

În ziua de 26 Octombrie a. c. se va face în catedrala din Timişoara, întronizarea I. P. S. Sale, după următorul program:

Sâmbătă în 25 Octombrie, ora 15:

Vecernie în Catedrală,

Ora 16: Concert religios în Catedrală.

Duminică în 26 Octombrie ora 9 a. m., primirea la Catedrală a I. P. S. Sale Mitropolitului şi Sf. Liturghie.

După Sf. Liturghie se va face recepţia la reşedinţa mitropolitană.

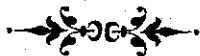
Indemnăm clerul şi poporul din eparhia noastră să participe în număr cât mai mare la acest act important în viaţa noastră bisericească.

P. C. Protopopi şi C. Preoţi care doresc să participe la solemnităţile întronizării I. P. S. Sale Mitropolitului Banatului, să-şi aducă ornatele preoţeşti — cel puţin epitrahilul şi felonul.

Pentru încuviertuire toţi participanţii se vor anunţa la Consiliul arhiepiscopal din Timişoara.

Caransebeş, la 20 Octombrie 1947.

Consiliul eparhial.

CONCURS

În baza deciziei Venerabilului Consiliu eparhial No. 2.06 B. 1947 se publică concurs cu 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru ocuparea postului de paroh din parohia **Temereşti de clasa II-a**, tractul Făget, devenită vacantă prin pensionarea preotului Nicolae Cibian pentru limita de vârstă.

a) BENEFIcii:

1. Sesiunea parohială în întindere de 30 jughere pământ, şi anume: 16 jughere arabil, în care se cuprind şi 3 jughere plantate cu pomi în plin rod, 6 jughere fânaţ şi 8 jughere pădure şi păşunat.

2. Un intravilan de 1200 Stj. [] şi 400 stj. [] adaus în intravilan.

3. Venitele stolare uzitate.

4. Nefiind casă parohială, noul ales preot se va îngriji singur de locuinţă, fiind obligat a locui în comună.

b) INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-şi îndeplini toate datorinţele preoţeşti şi pastorale, a predica în Dumineci şi sărbători, şi a catehiza la şcoala primară din loc şi din Colonia Băneşi fără nici o altă remuneraţie.

Toate impozitele către stat şi comună cad în sarcina noului ales preot.

Cei ce doresc a ocupa acest post, întrucât vor avea evaluarea cuvenită, precum şi binecuvântarea arhiepiscopală, să-şi înainteze cererile adresate Consiliului parohial din parohia Temereşti, prin P. On. oficiu protopresbiteral al tractului Făget, şi a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-şi arăta dexteritatea în oratorie, tipic şi cântare, însă nicidecum în ziua alegerii.

Temereşti, din şedinţa Consiliului parohial ținută la 24 Iunie 1947.

Preşedinte:

Nicolae Cibian
adm. parohial

Alexandru Dumescu
notar.

Nr. 219/1947,

în conţelegere cu oficiul protopresbiteral,

Ioan Munteanu
protopop.

No. 3592 B. 1947.

Acest concurs se aprobă şi se publică cu aceea că — în baza dispoziţiunilor cuprinite în alineatul ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii şi în baza deciziei consistorial ddto 3 Martie 1914 şi respectiv 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B. 1914, ridicat şi la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 33/1914, precum şi avându-se în vedere decizia P. Ven. Consistor mitropolitan Nr. 358/19128 din 13 Noembrie 1929. — se cuantă obligamentul credincioşilor de a presta şi birul parohial, care este o parte integrantă şi legală a dotaţiunii preoţeşti.

Episcop:

Consilier referent:

† **VENIAMIN** 2—2 **Prot. Dr. M. Bănescu**